

2000-09 Inbraak op 12 september 2000

Inbraak op 12 september 2000

Inbraak op 12 september 2000

12 september bleek een zwarte pagina te worden in de beleving van de bewoners. Echter niet alleen voor de bewoners was het een gevoel van onbehagen. Ook de ouders en de begeleiders zaten met een bittere smaak in de mond. Wat is er op die dag gebeurd.... Esther, kwam zoals gewoonlijk thuis van het werk. Het viel haar gelijk op dat er iets niets klopte. Na enig rondkijken bleek dat er was ingebroken. HOE IS DIT NU MOGELIJK!!!!

De gehele voordeur was met spolling en al ingetrapt. Door hoeveel personen is nog niet duidelijk. De inbreker(s) zijn vervolgens het huis binnengegaan en hebben daar 4 slaapkamerdeuren ingetrapt. Deze deuren worden door de bewoners bij afwezigheid afgesloten. Dit alles heeft voornamelijk materiele schade opgeleverd. Voor 2 bewoners bleef deze ellende achterwege. De reden hiervoor is wellicht dat de deuren niet naar binnen opengaan maar naar buiten. Moeilijk intrappen dus.

Van 4 bewoners zijn kleine hoeveelheden spullen gepikt. Kleine dingen maar met vele emotionele waarde.

U moet u eens indenken hoe u op een inbraak in uw huis zal reageren. Misschien heeft u het zelfs ondervonden. Voor ons "gewone" mensen heeft dit al een impact laat staan voor deze jonge lui. Vooral het feit dat de woning niet zo veilig lijkt als thuis en het gezicht van de braakschade werken sterker op deze mensen door dan wat ook.

Het grappige (cynisch) is wel dat de meeste bewoners begonnen met het weer in de kast leggen van de kleding. Dit waarschijnlijk in tegenstelling tot wat wij zouden doen. Wij zouden de aangeraakte kledingstukken wellicht in de wasmachine stoppen. Het idee dat iemand aan de kleding heeft gezeten geeft ons die drang. De bewoners hebben daar ogenschijnlijk minder moeite mee.

Een pluim mag uitgaan naar [Esther](#). De manier waarop zij in eerste instantie op de situatie reageerde verdient een applaus. Nadat haar de situatie duidelijk was geworden heeft zij heel rustig haar vader gebeld. Daarna heeft zij iedereen die later thuiskwam opgevangen. Verder heeft zij geen spullen aangeraakt. Dit in afwachting van de politie. Een goede en rustige manier van reageren. Later die avond werd het haar echter te veel. De spanning en het feit dat haar deur door midden was getrapt en de mededeling dat van haar kamer persoonlijke spullen waren gepikt, werd voor haar te veel. De emoties kwamen enorm tot uiting. Met geduld en voornamelijk een luisterend oor, werd zij weer wat rustiger.